

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 123/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 14/2006 z 30. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2008 doručená sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. I Obo 14/2006 z 30. októbra 2007 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol, že bol v procesnom postavení žalovaného v súdnom konaní začatom na základe žaloby S., a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), v ktorej sa žalobkyňa domáhala voči nemu vydania rozhodnutia, aby ako záložca bol povinný strpieť realizáciu záložného práva podľa záložnej zmluvy z 28. marca 1995 vo vzťahu k v tejto zmluve označenej nehnuteľnosti a uspokojil pohľadávku z úverovej zmluvy uzatvorenej 2. decembra 1994 v znení jej dodatkov. Žalobkyňa následne zmenila petit žaloby a domáhala sa voči sťažovateľovi zaplata sumy 3 179 785,50 Sk s príslušenstvom s tým, že uspokojenie tejto pohľadávky je možné z výťažku predaja nehnuteľností uvedených v návrhu. Neskôr žalobkyňa opäť zmenila žalobu a žalovanú sumu zvýšila na 3 330 544,80 Sk.

Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) rozhodol v právnej veci žalobkyne rozsudkom sp. zn. 6 C 291/98 z 26. októbra 2000 tak, že jej žalobu zamietol. Proti uvedenému zamietajúcemu rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 Co 518/00 zo 6. decembra 2001 napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne okresný súd v dôsledku svojej vecnej nepríslušnosti postúpil vec krajskému súdu, ktorý vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 16 Cb 55/2002 z 12. novembra 2002 tak, že žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku sa žalobkyňa odvolala, na základe čoho najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 3 Obo 97/2003 z 3. marca 2005 označený rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, vysloviac zároveň aj právny názor pri posudzovaní trvania záložného práva.

Krajský súd po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol v právnej veci žalobkyne rozsudkom sp. zn. 16 Cb 55/2002 z 29. novembra 2005 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť jej žalovanú sumu s tým, že žalobkyňa je oprávnená domáhať sa uspokojenia pohľadávky voči sťažovateľovi len z výťažku predaja založenej nehnuteľnosti.

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti zhrnul z jeho pohľadu podstatné skutočnosti, ktoré tvrdil v doterajšom priebehu konania pred všeobecnými súdmi. Predovšetkým poukázal na to, že dlžníkom z úverovej zmluvy uzavretej 2. decembra 1994 so žalobkyňou bola obchodná spoločnosť F., spol. s r. o. (ďalej len „dlžník“), pričom tento úver zabezpečil záložným právom na jemu patriace nehnuteľnosti vedené na liste vlastníctva č. 193 v Katastrálnom území T. K 30. júnu 2000 bol dlžník vymazaný z obchodného registra na základe uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 942/Sro/2000, čím došlo k jeho zániku podľa § 68 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z týchto skutočností vyvodil sťažovateľ záver, že okamihom zániku dlžníka (bez právneho nástupcu), t. j. dňom právoplatnosti rozhodnutia o jeho výmaze z obchodného registra, nemohol už byť nositeľom žiadnych práv a povinností, a tým zanikli aj právne vzťahy, ktorých bol dlžník účastníkom. Takýmto spôsobom zanikol podľa sťažovateľa aj právny vzťah dlžníka založený spomínanou úverovou zmluvou, ktorú mal uzatvorenú so žalobkyňou. Takýto výklad vyvodil sťažovateľ z ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka._

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že na to, aby mohol trvať záväzkový vzťah, musí existovať osoba veriteľa, osoba dlžníka a právo na plnenie (pohľadávka). V prípade, že osoba dlžníka zanikla bez právneho nástupcu, zaniklo aj právo na plnenie – pohľadávka a jej zodpovedajúca povinnosť dlžníka splniť záväzok. Podľa sťažovateľa musí mať takáto situácia pre záložný vzťah ten dopad, „že zánikom úverového vzťahu ako hlavného vzťahu nevyhnutne zaniká aj záložný vzťah ako vzťah akcesorický, a to z toho dôvodu, že už nemá čo zabezpečovať (zanikla zabezpečovaná pohľadávka).

Ak teda zanikol hlavný záväzkový vzťah, vzhľadom na akcesoritu záložného vzťahu k hlavnému záväzkovému vzťahu muselo dôjsť aj k zániku záložného práva.

Domnievam sa, že nemôže obstať právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý nepriamo vyplýva zo zdôvodnenia rozsudku, t. j. že dlh môže zaniknúť iba niektorým zo spôsobov uvedených v ust. §559 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dlh zaniká aj vtedy, ak niektorý z účastníkov takého dvojstranného právneho vzťahu zanikne ako právny subjekt bez právneho nástupcu. Tento záver totiž vyplýva zo samotnej povahy veci a definície záväzkového právneho vzťahu podľa § 488 Občianskeho zákonníka“.

Na základe odvolania sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Cb 55/2002 z 29. novembra 2005 najvyšší súd ako súd odvolací napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil rozsudkom sp. zn. 1 Obo 14/2006 z 30. októbra 2007. Medzitým do postavenia žalobkyne vstúpila v dôsledku postúpenia pohľadávky obchodná spoločnosť C., a. s.

V odôvodnení uvedeného rozsudku najvyšší súd vyslovil názor, že „v predmetnom prípade k zániku zabezpečenej pohľadávky nedošlo. Zánikom právnickej osoby pohľadávka nezanikla. Zánikom právnickej osoby, obligačného dlžníka, dlh nezaniká, teda nezanikol ani záväzok žalovaného (t. j. sťažovateľa, pozn.) ako záložného dlžníka. Teda zánikom dlžníka, ktorého záväzok bol zabezpečený záložným právom, nezaniká zabezpečovaná pohľadávka. Ustanovenie § 324 Obch. zák. nemá nič spoločné so zálohom. Toto ustanovenie nerieši otázku zálohu, ale zánik záväzku jeho splnením. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil“.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ práve v prijatom výklade najvyššieho súdu o možnosti trvania pohľadávky po zániku dlžníka. Takýto právny výklad považuje sťažovateľ za arbitrárny, právne neudržateľný. Podľa neho „Z tohto právneho názoru, že zanikol dlžník, právnická osoba, bez právneho nástupcu je možné odvodiť (na základe princípu akcesority), že bez ďalšieho zaniklo jej zaistenie treťou osobou“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

„1. Základné právo A. K. vlastniť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obo 14/2006 z 30. 10. 2007 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Obo 14/2006 z 30. 10. 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia navrhovateľa A. K. na účet advokáta JUDr. M. S. vo výške 7.948,80 Sk do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. I Obo 14/2006 z 30. októbra 2007.

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd tiež zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je

opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy), v danom prípade Občianskeho zákonníka. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne.

Základom argumentácie sťažovateľa je nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v odôvodnení namietaného rozsudku.

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať,

že neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ústavný súd ďalej konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Podstatou sťažovateľovej námietky obsiahnutej v jeho sťažnosti je tvrdenie, že skutkové a právne závery krajského súdu sú nesprávne, pretože podľa jeho názoru *„zabezpečená pohľadávka (...) z úverového vzťahu ako dvojstranného právneho vzťahu zanikla zánikom spoločnosti F. a spol. s r. o. bez právneho nástupcu a v dôsledku tejto skutočnosti zaniklo aj záložné právo túto pohľadávku zabezpečujúce.*

Ak teda zanikol hlavný záväzkový vzťah, vzhľadom na akcesoritu záložného vzťahu k hlavnému záväzkovému vzťahu muselo dôjsť aj k zániku záložného práva“.

Ústavný súd k danej problematike pripomína základnú aplikačnú a výkladovú líniu, podľa ktorej všeobecný súd má pri aplikácii právnej normy vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade, a súčasne zabezpečiť aj účel

a zmysel použitej právnej normy so zreteľom na jej miesto v určitom systéme alebo podsystéme právnych noriem.

V predmetnej veci najvyšší súd ako súd odvolací riešil predovšetkým zásadnú právnu otázku, či zanikne záložné právo v prípade, ak dôjde k zániku právnickej osoby, ktorá je dlžníkom zo zabezpečenej pohľadávky a nemá postavenie záložného dlžníka.

Podľa § 151a Občianskeho zákonníka v znení účinnom v relevantnom čase záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky zo založenej veci.

Podľa § 151f Občianskeho zákonníka v znení účinnom v relevantnom čase ak zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ domáhať uspokojenia zo zálohu, a to aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná.

Podľa § 151g Občianskeho zákonníka v znení účinnom v relevantnom čase záložné právo zanikne, ak zanikne zabezpečená pohľadávka alebo záloh alebo ak záložca zloží záložnému veriteľovi cenu založenej veci; záložné právo tiež zanikne, ak sa záložný veriteľ vzdá záložného práva, alebo uplynutím času, na ktorý bolo záložné právo v zmluve o jeho zriadení obmedzené.

Podľa najvyššieho súdu akcesoritu záložného práva je potrebné chápať vo vzťahu k zabezpečenej pohľadávke, teda nie k osobe dlžníka. Zo záveru, že pohľadávka zanikla v dôsledku zániku dlžníckej právnickej osoby bez právneho nástupcu, nemožno (a to i v prípade stotožnenia sa s ním) vyvodzovať (na základe akcesority záložného práva), že by bez ďalšieho zaniklo aj jej zabezpečenie poskytnuté tretími osobami.

Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu

právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci Občianskeho zákonníka) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Podľa názoru ústavného súdu je zmyslom zabezpečenia pohľadávky to, aby veriteľ, ktorý nemôže byť uspokojený dlžníkom z dôvodov na strane dlžníka vrátane situácie, že dlžník, ktorý je právnickou osobou, zanikol výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu, mal nárok na uspokojenie zo zabezpečenia poskytnutého tretími osobami.

Najvyšší súd v namietanom rozsudku zaujal svoj názor k sťažovateľom nastolenému problému, poukázal na to, akými zákonnými ustanoveniami sa riadil, aké skutkové zistenia a úvahy ho viedli k vyslovenému právnemu názoru. V odôvodnení rozhodnutia objasnil svoje úvahy o tom, prečo nedošlo k zániku zabezpečovanej pohľadávky. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedenými článkami ústavy a dohovoru.

Záveru vyslovené v namietanom rozsudku najvyššieho súdu (aj s prihliadnutím na odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Cb 55/2002 z 29. novembra 2005), podľa ktorých okolnosti týkajúce sa obligačného dlžníka nemajú dopad na záväzok záložného dlžníka zabezpečený záložným právom a nemôžu mať za následok zánik jeho povinnosti voči veriteľovi, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné. Uvedené závery vyslovené v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obo 14/2006 z 30. októbra 2007 preto nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, postupujúc v súlade so svojou doterajšou judikatúrou, podľa ktorej (napr. m. m. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov subsumovateľný pod príslušné právne normy.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a o priznaní trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008